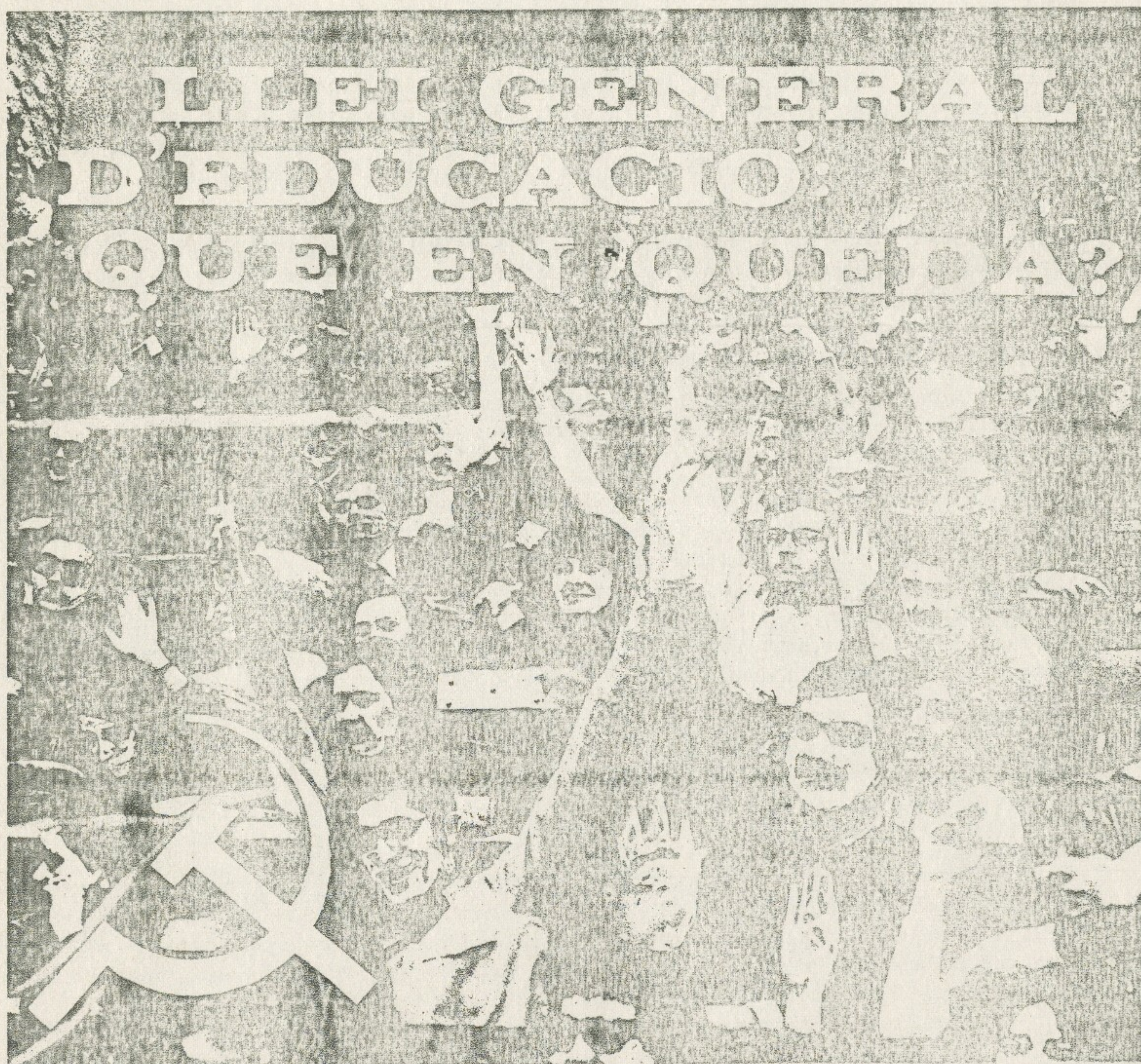
maixa

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

ANY VII Nº 2 FEBRER-MARÇ 1973

EL PROBLEMA DE LA UNITAT EN EL MOVIMENT UNIVERSITARI

L'agitació universitària de les darreres setmanes ha posat novament al descobert les contradiccions de fons i les dificultats polítiques i organitzatives que el moviment estudiantil es mostra encara incapaç de superar.

La repressió amb el tancament de les facultats ha conseguit aïllar els comités de curs de la resta dels estudiants, i amb la supressió dels Estatuts universitaris la dictadura ens dona proves de l'intenció d'estendre la repressió. Aquesta situació previsible, no ha pogut ser contrarestada pel moviment estudiantil degut a dos fets bàsics:

1. El no trobar ni consolidar la forma organitzativa adequada amb la que afrontar la necessària unitat política del moviment universitari, i molt important, amb capacitat d'aglutinar el major nombre d'estudiants. El treball organitzatiu s'ha marginat degut a les "preses polítiques" per donar consignes o tasques -com la confecció de plataformes reivindicatives- que no responien a les necessitats immediates.
2. Els vanguardismes, sectarismes i teoricismes tan frequents en les anàlisis fets - en comités i assemblees- entre els diferents ~~grups polítics aïllant la dinàmica de la~~ situació de les necessitats que plantejeba la lluita. El resultat eren les manifestacions i assemblees diàries a les que "sols" asistien les vanguàrdies, la "profonditat" dels anàlisis teoricistes, etc., no eren instruments ni mitjans adequats per afrontar dos clarissims objectius: Apertura de les facultats ! No a la repressió !

Aquestes incorreccions han frenat l'ampliació de les mobilitzacions en principi plantejades, i sobretot, han mancat alternatives concretes -unitàries- per nombrosos companys incorporats inicialment a la lluita.

Aprofondint més en la questió apareix clar que les pretensions de que les organitzacions de masses dels universitaris, es converteixin en corretges de transmissió al servei d'una política concreta, és en gran part la raó inicial de :

- els enfrontaments polítics en les coordinadores de comités, que al no ser discutits ampliament, originen
- el trasllat de les discussions a les assemblees, amb el resultat irremissible de: falta d'alternatives, abandó d'alguns companys, lluites inacabades ...

Assenyalem tots aquests fets que dupliquen el desgast de forces. De la consideració dels mateixos apareix ben precisa la necessitat de crear una organització capaç no sols d'impulsar les lluites, sinó també de mantenir-les i unificar-les. La possibilitat de que els estudiants assolim aquest objectiu depén tant sols de nosaltres mateixos. Es la tasca prioritària de l'hora actual.

La lluita contra la repressió és una lluita clarament política. Dona un sentit clarificador a la lluita solidària, posa en evidència al sistema, debilita el régim. No és una lluita merament defensiva. Pren, cada dia més, un caràcter decidit i ofensiu, fent avançar qualitativament les lluites contra la dictadura i per les llibertats.

El caràcter ampli i de masses que han de pendre les mobilitzacions obreres, exigeixen un gran esforç organitzatiu: el treball de consolidació i extensió de les organitzacions del m.o. i popular: la generalització i unificació de les lluites fins a fer retrocedir la repressió.

LLUITEM CONTRA LA REPRESSIÓ

Per intentar ofegar les lluites del moviment obrer i popular, el régim vol imposar el terror, i utilitza la repressió com a única resposta a les justes exigències de la classe obrera i dels sectors populars.

Sols consegueix augmentar l'indignació popular i enfortir la consciència de classe.

El franquisme utilitza el TOP i els consells de Guerra per a judicar els militants obrers més combatius, posant en el banc dels acusats a tota la classe treballadora i les seves lluites reivindicatives. Ho posen de relleu:

- el judici pendent en el TOP contra CAMACHO i els seus companys, acusats de formar la Coordinadora Nacional de les Comissions Obreres, i als que es demanen penes monstruoses.
- la petició de tretze anys de presó contra els treballadors acusats de tractar de celebrar un Congrés peninsular de l'USO (Unión Sindical Obrera).
- el judici contra 17 obrers de la Bazan acusats de formar el Comité de Vaga.
- el judici contra 5 pagesos d'Orense per formar Comissions Pageses.
- contra el grup de treballadors de la Construcció à Madrid, acusats de formar un Comité de Vaga del sector.
- contra els advocats laboralistes Fina, Aviles i Solé, acusats d'haver comés el "delicte" de defensar els interessos de centenars de treballadors de la SEAT, CISPALSA i MAQUINISTA.
- el consell de guerra celebrat fa uns dies a Barcelona, contra 7 treballdors de Terrassa acusats d'insultar i agredir a la Policia Armada.
- la detenció i presó incondicional, dictada contra un grup de treballadors de la Ria de Bilbao acusats de formar el comité d'enllaç per la Vaga (UGT-CCOO) en les factories de construccions navals.
- J. Garrido i J. Sánchez han estat pasats a la juridisccíó militar per participar a les lluites obreres del Baix Llobregat.

El régim, ademés, utilitza amb renovada intensitat altres instruments de repressió:

- La policia desallotja les fàbriques ocupades pels treballadors (OSSA, TORNILLERIA MATA, CORBERO, GINCAR)
- La policia ataca salvatjament a estudiants i professors que es manifesten reivindicant l'ensenyament gratuit (Mª Lluisa Tena atropellada deliberadament per un jeep de la policia; Josep Navarro apalliçat pels "grisos i socials")
- L'acció de les bandes feixistes a la Universitat, amb cadenes, punyals, porres i garfis, per maltractar els estudiants i fugir protegides per la policia.

La repressió pren també nova dimensió amb intensificació de l'us, per part de les autoritats, de la legislació laboral i sindical, al servei de la patronal i dels sindicalistes verticalistes, tractant de frenar l'avanç i ampliació de les lluites amb l'arma coactiva dels acomiadaments masius

L'única política coherent del régim és la de : REPRESSIO, REPRESSIO, REPRESSIO !!!

Els treballadors hem de ser capaços de valorar l'importància de l'unificació de les nostres lluites contra la repressió, l'única arma que té la minoria dominant per perpetuar l'explotació i impedir la lliure expressió de la voluntat popular.

(continua a la pàgina 2)

LLEI GENERAL D'EDUCACIÓ: QUÈ EN QUEDA?

La crònica que trobareu a continuació d'aquest article dóna idea de la magnitud de la mobilització dels ensenyants en el darrer període.

Aquest conjunt d'accions -realment important- fa necessària una valoració, forçosament provisional ja que la lluita continua en el moment d'escriure aquestes ratlles.

L'amplitud i la intensitat del moviment emprès pels ensenyants revela fins quin punt el règim ha perdut totalment el control d'un sector (el dels mestres i professors estatals i privats) que fins fa relativament poc mantenia encara immobilitzat, gràcies a la repressió i l'amenaça.

L'esforç d'explicació, la multiplicació d'iniciatives al llarg dels darrers anys, la construcció de nuclis organitzats d'ensenyants, i les accions dels dos darrers cursos, han jugat un paper fonamental en l'actual explossió de les protestes. Assistim a una incorporació -amb gran força- dels treballadors de l'ensenyament dins del moviment obrer i popular. Existeixen, així mateix, les condicions per a avançar vers la construcció progressiva d'una gran organització de masses, unitària, dels ensenyants.

Però cal parar atenció també a un fet que ha contribuit poderosament al desencadenament de les accions actuals. Aquest fet no ha estat altre que la pròpia política del règim en el camp de l'ensenyament.

Tres anys després de la promulgació de la Llei General d'Educació, el caos polític i administratiu que el règim franquista ha creat en el camp educatiu és indescriptible.

Qui recorda avui aquell clima d'optimisme oficial que seguí a l'aparició del "LLibre blanc" i dels primers plantejaments de la Llei General d'Educació? Què queda de les falses esperances que les promeses demagògiques del règim crearen en els sectors menys crítics de l'opinió popular?

Tan sols l'amargor i la frustració dels qui cregueren que això de la gratuitat i la "modernització" de l'ensenyament anava de debò. Tan sols un desgavell total del sistema educatiu, i una gran mobilització de tots els sectors implicats (ensenyants, alumnes, pares) contra la Llei...

Aquest fet revela netament que les temptatives innovadores, "reformistes" que el règim emprèn, lluny de solucionar-li problemes, els posa més de manifest, els agreuja. La situació creada posa de manifest les contradiccions del sistema, revela la pugna entre sectors del mateix, i crea aquest estil peculiar de govern -típic de les situacions d'immobilisme- ón alternen les vacil.lacions , les mesures contradictòries i les brusques explossions de repressió, en les que la brutalitat s'exerceix de forma irreflexiva i contraproduent.

Avui, l'opinió popular està comprenent ràpidament que no hi haurà solució als gravíssims problemes de l'escola fins que no canvii el propi règim. Perquè és el franquis-

me, com a expressió dels interessos d´una minoria antipopular, oligàrquica, el responsable directe de l´actual estat de coses.

Les grans possibilitats ofertes avui al moviment ensenyant, de cara a la construcció de la seva organització de masses; les possibilitats, igualment considerables, per a emprendre una extensa explicació política dels problemes reals que motiven l´actual crisi de l´ensenyament -manifestada en la manca d´escoles, les condicions pedagògiques inacceptables, les condicions laborals i salarials dels ensenyants a un nivell vergonyós, etc- ; unes grans possibilitats de mobilització dels pares d´alumnes en lluita per la gratuïtat de l´ensenyança; la constatació de l´impotència del règim per a canviar en qualsevol sentit: aquests són els fenòmens principals a destacar dins l´actual procés de lluites en el camp de l´ensenyament.

CRONOLOGIA D´UNA AGITACIÓ

Dia 25 de Gener (dijous), els mestres nacionals acorden afegir-se a la vaga iniciada a Madrid com a protesta per la discriminació amb que el Ministeri concedia augment de la retribució complementària a tots els cossos d´ensenyament oficial; els dies 26, 29 i 30 faran "atur tècnic", i el 31, 1 i 2 vaga total.

Dia 26.- El Consell de Ministres anuncia que el romanent del pressupost del Ministeri de l´any 72 es dedicarà a la millora salarial del magisteri, però no especifica ni quantitats ni data en que es farà efectiu.

Dia 27.- Uns 3.000 mestres nacionals es reuneixen en el SEM (Servicio Español del Magisterio), i després a la Normal. Es demana la dimissió dels jerarques del SEM. Les seves reivindicacions es concreten en els següents punts:

1. Aplicació del coeficient 3,6 sobre el salari base (3.000)
2. Aplicació del mateix criteri d´augment de la retribució complementària concedit al professorat numerari d´instituts i d´universitat.
3. Extensió de l´assist`ncia sanitària a la gratuitat dels medicaments
4. Actualització de la quantitat assignada en concepte de casa-habitació que no s´ha revisat en els darrers 23 anys
5. Equiparació dels mestfes contractats amb els mestres propietaris

Per la tarda, es celebra una assemblea amb assistència de mestres nacionals, professors d´Institut i d´Universitat, a la qual s´anomena una Comissió Conjunta d´ensenyants, que radacta i distribueix una informació.

Dia 29.- Els mestres nacionals fan "atur tècnic", amb permanència dels nens a les aules mentre es reuneix el Consell Escolar.

Assemblea General al Col.legi de Doctors i Llicenciats, al final de la qual es discuteix la problemàtica dels professors no-numeraris d´Institut.

Dia 30.- Atur tècnic a les escoles "nacionals". La Inspecció d´Ensenyament Primari comença a pressionar fortament sobre els directors i mestres per tal que treballin normalment.

Els diaris i la televisió anuncien profusament que s´augmenta el sou dels mestres a 18.020 ptes.

Dia 31.- Al matí fan vaga una gran majoria d'escoles nacionals, però les modalitats de la vaga són diverses. A la tarda els directors comencen a fer marxa enrera.

Es reuneixen uns 100 P.N.N. d'Institut i acorden fer vaga el divendres dia 2. S'aprova la redacció d'una carta al Sr. Sitges, Delegat del Ministeri amb les següents peticions:

1. Un contracte de dos anys, prorrogable, a signar abans del 31 d'abril.
2. Un augment de sou igual al dels professors Agregats
3. Derogació de l'exigència del certificat de bona conducta governatiu com a requisit per a ser contractat.
4. Participació dels seminaris pedagògics i del claustre de professors en la contratació del professorat.

Es redacta, també, unacarta explicativa pels pares dels alumnes.

Febrer, dia 1.- Són encara molts els mestres que fan vaga, tot i que les pressions augmenten.

Es reuneixen uns 500 mestres i llicenciats d'ensenyament privat, expressant la seva solidaritat amb els mestres oficials; al mateix temps demanen l'equiparació dels mestres estatals i de privada.

Dia 2.- Fan vaga 460 professors d'Institut, de 30 centres de Barcelona i província.
Els mestres oficials mantenen la vaga, però el nivell de participació decau.

Dia 3.- Es reuneixen una 1.500 mestres a la Normal i acorden reintegrar-se a les aules el dilluns dia 5, parant novament dimarts que es preveu com una jornada de lluita dels ensenyants.
Assemblea de professors d'Institut; es reuneixen una 300, decidint fer vaga els dies 6 i 7.

Assemblea de privada, amb participació d'uns 800 o 900 mestres i llicenciats Es proposa la seva participació en la jornada de lluita del dia 6, així com la celebració d'assemblees de zona, que ja s'havien iniciat a alguns barris arrel de l'assemblea del dia 1. Es prepara un full explicatiu pels pares.
Dia 5.- Es reuneixen professors de 24 Seccions Filials; decideixen de fer atur tècnic el dimarts i vaga dimecres.

Dia 6.- Fan vaga prop de 100 centres de privada, 612 professors de 34 Instituts i uns 150 professors pertanyents a 16 filials.
A la tarda, assemblea conjunta de tots els ensenyants, que reuneix al voltant de 2.000 persones.

Dia 7.- La vaga segueix afectants 34 Instituts. En alguns centres els inspectors es presenten per a prendre nota dels que no estan donant classe.

Dia 10.- Assemblea de 250 professors d'Institut, on s'informa de la situació a la resta de l'Estat i es decideix vaga pels dies 13 i 14.

Dia 14.- Nova assemblea per a decidir de continuar la vaga el dia 16.

Dia 16.- Els alumnes d'Instituts es reuneixen als centres per solidaritzar-se amb els P.N.N. i inicien una vaga que durarà fins el dia 23.

Dia 18.- Reunió de representants de totes les províncies per tal de coordinar les accions i les reivindicacions dels no-numeraris. S'acorda la proposta de fer vaga de l'1 al 7 de març.

Dia 20.- Assemblea a la qual es decideix de fer vaga novament els dies 21 i 22 i es discuteix la proposta de la Coordinadona nacional; aquesta proposta s'accepta posteriorment en una altre assemblea.

Dia 24.- Assemblea de Privada. S'informa, per tant dels barris de les reunions realitzades a les escoles amb els pares, els quals han signat una carta que es presentarà a la Delegació del Ministeri, amb peticions de:

1. Equiparament de sou entre mestres de privada i els estatals
2. Que l'augment que això representa no repercuiteixi en les quotes dels alumnes.
3. Que l'Estat es faci càrrec de la diferència en tant no es faci efectiu el principi de gratuitat.
4. Que es garanteixi als mestres el dret de reunió.

L'assemblea acorda unànimementeestablir una coordinació entre els diferents barris de cara a unificar les accions.

Dia 1 de març.- Una 400, entre mestres i pares es concentren davant la Delegació per lliurar al Sr. Sitges la carta signada per mestres i pares amb els plecs de firmes recollits, que son unes 18.000. Són dispersats per la força pública.

Dia 2.- Llarga cua de P.N.N. d'Instituts davant de la Delegacióoon presenten una instància de col.licitud de contracte pel curs vinent (mai les sol.licituds s'havien fet abans del mes de Juny). Al mateix temps el Degà del Col.legi de Llicenciats entrega al Sr. Sitges una carta a la qual es repeteixen les reivindicacions dels no-numeraris.

Dia 3.- Es reuneix per primera vegada la coordinadoravde zones, però no sàrriba a cap acord positiu degut a l'actitud obstruccionista d'un grup d'ells

Dia 7.- Assemblea de P.N.N. d'Inst. Es comenta el desenvolupament de la vaga, i es fan propostes per part dels centres de cara a la continuació de les accions, donant com a perspectiva el recomençament de l'acció l'1 d'abril en cas de no haver obtingut resposta positiva de l'administració.S'insisteix en la necessitat de treballar conjuntament amb els altres sectors d'ensenyants de la zona, i en la necessitat de coordinació. Es constata la manca de llibertats que dificulten enormement les reunions, i la informació als pares.

Dia 8.- Estatals, assemblea d'un centenar on s'acorda la vaga del 14

Dia 10.- Estatals, anada massiva a la Delegació per lliurar unacarta firmada per uns 600 mestres interins i contractats on s'exposen les seves reivindicacions.

Dia 13.- La FERE proposa un dia general de protesta. Un centenar d'escoles van tancar les portes. Moltes escoles privades aprofiten aquest dia per manifestar les seves protestes.

Dia 14.- Estatals, atur total. Consentració massiva, uns 600, a la Delegació. Assemblea massiva on es decideix continuar la vaga i fer una nova concentració i assemblea el 16.

Es r uneix el grup coordinador de pares (ensenyament privat) per comentar els fets del dia 13 i veure la continuitat del moviment.

Dia 16.- Concentració dels mestres estatls a Plaça d'Espanya. Assemblea per la tarda, on es convingué fer normalitat durant la següent setmana per organitzar-se, parlar amb els pares i lligar la lluita amb altres sectors.